

Kale taal

Iedere week worden het er Zie je? Ik kan er niet opkomen. Ik bedoel 'niet meer'. Iedere week worden het er 'niet meer'. Wat zeg ik? Iedere dag. Iedere dag verlies ik er een paar. Het begon met namen. Ik herken de gezichten wel, ik weet wie het zijn, ik vind alleen de namen niet. Dat is soms heel ...uhm.

Na de namen van mensen verdwenen ook de namen van dingen. Zoals zo'n ding waarmee je ... uhm ... die groene dingen die in de herfst bruin worden op een hoop veegt. Of hoe het heet als je iemand begroet en je lippen op een wang drukt. Hetzelfde als geliefden uitbundig doen, maar dan anders. Een liefkozing. Waarom is deze er nog wel en die andere niet?

Natuurlijk probeer ik het te verstoppen. Als ik met mensen praat, praat ik om de verdwijningen omheen. Ik word uitgedaagd, steeds creatiever met wat er nog wel is. Dat wordt steeds ... uhm 'niet makkelijker.' Het gaat opvallen. Gesprekken zijn als lege kruiswoordraadsels.

Het verdwijnen gaat steeds verder. Steeds 'niet meer' om hetzelfde te zeggen. Ik ben er al zoveel kwijt en ze komen niet meer terug. Als haren die uitvallen op een hoofd dat langzaam kaal wordt, wordt mijn taal langzaam kaal.

Kale taal, dus. Dat lijkt op een andere uitdrukking, ik weet even niet welke. Kale taal. Zit daar een verhaal in? Dat is het verhaal. Heb ik er genoeg om dat verhaal te vertellen en mee te doen aan een schrijfwedstrijd? Ach, wat heb ik te ... uhm 'niet winnen'. En driehonderd is niet veel. Die heb ik nog wel. Dit zijn ze.